

Melhisedec

Geneza 14,1-9: „Pe vremea lui Amrafel, împăratul Șinearului, lui Arioc, împăratul Elasarului, lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, și lui Tideal, împăratul Goiimului, s-a întâmplat că ei au făcut război cu Bera, împăratul Sodomei, cu Birșa, împăratul Gomorei, cu Șineab, împăratul Admei, cu Șemieber, împăratul Țeboimului, și cu împăratul Belei, care este Țoarul. Aceștia s-au adunat cu toții în Valea Sidim, adică Marea Sărată. Timp de doisprezece ani fuseseră supuși lui Chedorlaomer; și în anul al treisprezecelea s-au răsculat. Dar în anul al paisprezecelea, Chedorlaomer și împărații care erau cu el au pornit și au bătut pe refaimi la Așterot-Carnaim, pe zuzimi la Ham, pe emimi la Șave-Chiriataim și pe horiți în muntele lor, Seir, până la stejarul Paran, care este lângă deșert. Apoi s-au întors, au venit la En-Mișpat sau Cades și au bătut pe amaleciți pe ținutul lor, ca și pe amoriți, care locuiau la Hațaton-Tamar. Atunci au ieșit împăratul Sodomei, împăratul Gomorei, împăratul Admei, împăratul Țeboimului și împăratul Belei sau Țoarului și s-au așezat în linie de bătaie împotriva lor, în Valea Sidim, împotriva lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, împotriva lui Tideal, împăratul Goiimului, împotriva lui Amrafel, împăratul Șinearului, și împotriva lui Arioc, împăratul Elasarului: patru împărați împotriva a cinci.”

Un război însemnat

Avem aici un război mare. Gândesc că până în ziua aceasta în Biblie au fost multe războaie. Dar acesta este primul război despre care citim în Scriptură. Este bine să vedem principiul și să recunoaștem cum Dumnezeu scrie cărțile istoriei. Au fost multe războaie, dar ele nu sunt socotite de Dumnezeu; ele nu erau importante. Dumnezeu notează istoria în legătură cu poporul Său. Istoria lumii este pentru Dumnezeu istoria mântuirii și această istorie a găsit un loc veșnic în Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece un om, Lot, și un om, Avraam, au a face cu ea.

Era un război deosebit de puternic în sine. În el erau implicați oameni puternici, de exemplu Amrafel, împăratul Șinearului. Șinear este țara în care stătea turnul Babel. Este de fapt Babel însuși. Împăratul Elasarului și împăratul Elamului, aceștia sunt Persia. Am văzut aceasta în Geneza 10. Și Tideal, împăratul națiunilor. Puteri mari din vechiul Orient erau adunate acolo, ca să se ridice nu numai împotriva celor cinci împărați, ci împotriva multor împărați, așa cum stă scris în versetul 5; împotriva refaimilor, emimilor, horiților, amaleciților și amoriților. Toate erau războaie mari, popoare întregi, care erau implicate în război. Toate acestea sunt tratate în cuvinte puține. Pentru Dumnezeu nu au nici o importanță, căci noi am văzut, că Dumnezeu lasă popoarele să meargă pe căile lor proprii. Dumnezeu le lasă să se lupte între ele. Dar de îndată ce poporul Său este implicat în luptă, atunci Dumnezeu hotărăște istoria. Și când Lot și Avraam sunt implicate în ele, atunci Dumnezeu lasă ca istoria să fie descrisă.

Istoria lui Dumnezeu este istoria mântuirii

Noi toți am învățat la școală istoria și unii mai tineri învață încă. Mai târziu am descoperit – ar fi fost bine să descopăr mai devreme, pe când eram încă la școală -, cât de important este să vedem istoria ca istorie a mântuirii lui Dumnezeu, ca acțiuni, pe care într-adevăr nu Dumnezeu Însuși le întreprinde – vedem aceasta la popoarele pe care Dumnezeu le lasă să

meargă pe căile lor proprii -, dar pe care Dumnezeu le dirijează de pe planul secund, pentru ca planurile Lui să se realizeze în toate. Înainte de toate firul roșu al poporului Său, care este implicat în ea, o parcurge de la un capăt la altul. Așa este astăzi. Așa este cu istoria Europei în ultimii 2000 de ani, căci noi am văzut, că Lot și Avraam sunt modele ale credincioșilor din perioada creștină. Avraam este modelul credincioșilor care au ales partea cerească, pe care nimeni nu le-o poate lua și care nu au nici un interes de binecuvântările lumii acesteia și de ademenirile pe care lumea aceasta li le oferă, iar Lot este modelul credincioșilor care și-au căutat partea în lume, care sunt lumești și care au fost asimilați de Sodoma. Lot a locuit în Sodoma, spune versetul 12. Așa au decurs lucrurile în istoria creștină, frați și surori!

Istorie în scrisorile deschise

Citim o privire de ansamblu a istoriei creștine în cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3 în cele șapte Biserici. Dacă citim acolo despre biserica din Efes și mai ales despre biserica din Smirna, vedem câtă binecuvântare era acolo. Aceasta este perioada istoriei creștine când Biserica lui Dumnezeu de pe pământ suferea din cauza asupririi romane și aveau loc prigoane creștine. Nu a fost nici un alt timp mai înfloritor al creștinismului ca acela în mijlocul prigoanelor, atâta timp cât Biserica lui Dumnezeu s-a ținut despărțită de lume și era pregătită să sufere și să lupte în lumea aceasta.

Când Constantin cel Mare a preluat creștinismul, creștinismul a respirat ușurat, ceea ce ne putem foarte ușor imagina. Începând de aici începe o perioadă în istoria europeană în care creștinătatea își căuta sprijinul în lumea aceasta și își pregătea un loc sigur și s-a cuibărit în lumea aceasta, așa cum Lot s-a stabilit în locul care era plin de binecuvântare și siguranță în interiorul zidurilor Sodomei, în câmpia bine udată de Iordan.

Dar Domnul Isus spune în privința aceasta biserici a treia, din Pergam: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie la satanei” (Apocalipsa 2,13). Satan este mai marele lumii acesteia și biserica din Pergam locuiește acolo unde stă scaunul de domnie al lui satan. Ea locuiește pe terenul lumii. Acolo ea și-a pregătit un loc sigur, plăcut. Așa s-au petrecut lucrurile când împăratul a preluat creștinismul, când de fapt toată Europa a fost creștinizată și biruită de creștinism. Atunci creștinii și-au ales un loc sigur și au devenit însuflețiți pământește. Au privit spre binecuvântările acestui pământ și le-au primit ca binecuvântări din mâna lui Dumnezeu, ca lucruri pe care le-a dat Dumnezeu, și au pierdut partea cerească. Vedem aceasta și la lumina cea mai mare a timpului acela, la Augustin.

Privirea era îndreptată spre binecuvântările pământești, pe care Dumnezeu le da. Împărații au fost priviți ca instrumente în mâna lui Dumnezeu, ca să aducă timpuri de bunăstare. Dar biserica se extinde în lume, și aceasta face ca totdeauna să iese rău, căci biserica nu poate îmbunătăți lumea, dar lumea poate foarte bine să înrăutățească biserica. Și așa a avut loc.

Știți voi ce urmează după biserica din Pergam? După aceea vine timpul bisericii din Tiatira. Atunci merge exact invers: atunci biserica nu mai are locul ei protejat în lume, atunci ea nu mai caută protecția în lume, ci domină peste lumea aceasta. În Tiatira vedem apoi marele sistem roman, care pune stăpânire pe toată lumea. Nu mai este ca în secolul 4 o biserică care caută protecție la autorități, ci biserica însuși devine instanța puterii pe pământ. În secolul 12 nici un împărat din Europa nu putea să-și miște degetul fără să aibă autoritatea papalității. Aceasta este lupta din Șinear, căci Șinear este Babel și Babel nu s-a schimbat pe parcursul secolelor.

Babel împotriva Sodomei

Geneza 14,10-12: „Și Valea Sidim era acoperită cu puțuri de smoală. Împăratul Sodomei și împăratul Gomorei au luat-o la fugă și au căzut în ele; iar ceilalți care au rămas au fugit spre munte. Și ei au luat toate bogățiile Sodomei și Gomorei și toate proviziile lor de alimente și au plecat. Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma; au luat și averile lui și au plecat.”

Babel cucerește aici, și lupta, pe care Dumnezeu o relatează aici, este cucerirea Sodomei și a lui Lot – a amândurora! Te rog să observi aceasta! În felul acesta sistemul creștin, sistemul roman al Evului Mediu, a creștinizat Europa păgână sălbatică, Sodoma răzvrătită. Sodoma era răzvrătită, așa cum spune aici, prin aceea că s-a ridicat împotriva lui Chedorlaomer și aliaților lui.

Dar noi nu mai suntem păgâni și nici germani sălbatici ca odinioară, care și-au dat soțiile „pe nimic”. Creștinismul a câștigat aici influență și noi am devenit un popor ordonat și onest. Popoarele europene au fost biruite și în exterior am spune că Șinear a exercitat o influență bună. Sodoma a fost supusă. Această țară răzvrătită, rea, a ajuns sub influența binecuvântată a creștinismului. Așa păreau lucrurile în Evul Mediu și așa era în realitate. Dar Lot a fost luat captiv de duhul din Șinear și Babel.

În Evul Mediu și credincioșii adevărați au ajuns sub autoritatea sistemului rău. Și cât de mult au fost ei prizonieri de către acesta! Babel a luat și pe Lot în ghearele sale. Nici chiar credincioșii adevărați nu scapă în Evul Mediu de influența lui Babel, de aceste influențe lumești, exterioare și de ritualurile omenești din biserici. Lot, credinciosul, și Sodoma rea, păgână, sunt sub puterea aceluiași mare sistem roman, care poartă numele de creștin.

Credincioșii din Sodoma – biruiți de Babel

Cum este deci posibil, că acest Lot este luat așa în stăpânire, este așa de lipsit de putere, că el este așa ușor biruit de Șinear? Deoarece în Lot nu era putere. Lot într-adevăr și-a chinuit sufletul lui drept, a suferit în Sodoma. Dar a suferi nu este același lucru cu a birui. Nu era nici o putere pentru cineva care era așa de contopit cu lumea, care avea felul de gândire al lumii, care nu putea să se adape din izvorul puterii, din care Avram se putea adăpa – la stejarii lui Mamre în părtășie cu Dumnezeu.

Dacă biserica se leagă așa de strâns cu lumea, așa cum ea a făcut în Pergam, ea va fi biruită de Babilon, așa cum găsim în biserica din Tiatira la sfârșitul capitolului 2 din cartea Apocalipsa. Așa se întâmplă cu credincioșii. Principiul este valabil și în viața noastră personală. Cât de mulți credincioși sunt care ca și Lot ajung în mijlocul acestei lupte: pe de o parte lupta cu creștinismul adevărat și pe de altă parte cu influențele lumii și în al treilea rând cu influențele din Șinear, cu ritualurile divine exterioare, care au pătruns în creștinătate. Cum se face că așa de mulții credincioși sunt implicați în aceleași încurcături ca și Lot și se chinuie cu influențele lumii, împotriva cărora se poziționează și consilierii bisericii mondiale. Puteri mari, care se poziționează împotriva puterilor lumești. Ele sunt implicate direct în luptă. Îi costă odihna nopții. Sau este o luptă în interiorul propriilor biserici și atunci ei ajung numai o rămășiță față de aceia care se află sub domnia împăratului din Șinear; ajung în mijlocul luptei; și aceasta nu era nicidecum necesar!

Avram – lipsit de importanță pentru atacanții din Șinear și Sodoma

Geneza 14,13: „A venit unul care scăpase și a dat de știre lui Avram, evreul; și el locuia lângă stejarii lui Mamre, amoritul, fratele lui Eșcol și fratele lui Aner, care făcuseră alianță cu Avram.”

Avram nu era în nici o luptă! Cum se face că Avram a scăpat de puterea tuturor împăraților? El nu avea de ce să se teamă de împărății Sodomei și Gomorei. El nu trebuia să se teamă cu nimic nici de împărății din Șinear, Elsam și Elam și nici de cei ai națiunilor. Cum se face că Avram este cu totul liber de aceștia, nu cunoaște nicidecum lupta și este fericit în părtășia cu Domnul la Hebron? Deoarece Avram nu avea nimic de pierdut! Moștenirea lui cerească nu îi putea fi luată, nici de împăratul Sodomei și nici de împăratul Șinearului. Moștenirea cerească o savura împreună cu Dumnezeu și împărății nu aveau nici un interes de aceasta. Dacă credincioșii s-ar preocupa cu moștenirea cerească și dacă aici pe pământ nu și-ar fi făcut nici un loc și nici un nume, atunci pe de o parte ar fi liberi de influențele Sodomei – lumea păgână – și pe de altă parte de cele din Șinear sau din Babel. Avram nu avea nimic de pierdut. Avram nu avea nici o casă în Sodoma și nici o avere. Avram nu era o pradă interesantă pentru dușmanii care au năvălit în țară. Avram era acolo plin de liniște pe locul lui. Și totuși Avram a fost implicat în luptă, dar nu din propria vină.

Avram – drumețul

„Avram, evreul.” Aceasta se spune aici pe scurt, în trecut. V-am povestit de mai multe ori cine sunt evreii. Un evreu este un urmaș al lui Eber. Am văzut aceasta: Dumnezeu este Dumnezeul lui Sem și Sem este tatăl tuturor fiilor lui Eber (Geneza 10,21). Aceasta este caracteristica cea mai frecventă care se poate spune despre Eber. Eber înseamnă: cel care trece printr-un loc (fără oprire), drumeț. Acesta este omul care aici pe pământ nu locuiește într-o casă în Sodoma, ci este un călător, un străin, un drumeț. Tocmai acum când Lot a ajuns în neplăceri, deoarece felul lui de gândire nu era acela al unui pelerin, ci orientat spre pământ, stă aici scris așa de frumos: „Avram, evreul”, Avram pelerinul, Avram drumețul; Avram, care nu avea nimic de pierdut pe acest pământ, deoarece nu și-a însușit nimic pe acest pământ. Dar când Avram, care locuia la stejarii lui Mamre, a auzit ... Permiteți-mi să spun mai întâi ceva.

Domiciliul lui Avram

El locuiește acolo pe locul fericit din Hebron. Găsim acolo mai mulți aliați. Avram nu era simplu într-un loc, în care era în părtășie cu Domnul. El era acolo și o mărturie. De la el pornea o influență bună în jurul lui. Prinții, care locuiau în jurul lui, au devenit aliații lui.

Ce loc fericit era acesta: Eșcol înseamnă strugure și Aner înseamnă cascadă de apă și Mamre înseamnă putere de viață, și toate acestea în apropiere de Hebron. Tot ce vorbește de bucurie și prosperitate era acolo în părtășia fericită dintre Avram și prietenii lui, aliații lui și în părtășia cu Dumnezeu, la altarul Lui, neatins de luptă și de învâlmășeala din jurul lor.

Avram – fratele la timp de necaz

Geneza 14,14-15: „Și Avram a auzit că fratele său fusese luat captiv; a înarmat trei sute optsprezece dintre cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui, și i-a urmărit până la Dan. Și-a împărțit oamenii în mai multe cete, s-a aruncat asupra lor noaptea, i-a bătut și i-a urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului.”

Dar după aceea vine o veste. În versetul 14 se spune foarte frumos: „Și Avram a auzit că fratele său fusese luat captiv. ...” Era de fapt fiul fratelui său. Dar Scriptura spune aceasta intenționat în felul acesta, ca să ne arate că între Avram și Lot era o relație deosebită: el era dintotdeauna fratele lui. Ce frumos este când nu trebuie să fi înrolat în luptă în mod constrâns, ci să pornești de bună voie la luptă, ca să salvezi un frate.

Cunoaștem noi ceva de felul acesta, să fim un astfel de Avram, ca să salvăm un frate ca Lot de pe locul pe care el se află? Apostolul Pavel era un astfel de frate. Pavel spune galatenilor că el era în durerile nașterii din cauza lor. El ducea o luptă mare pentru ei, ca să salveze pe galateni de sub puterea Șinearului, de sub puterea legalității, în care ei se aflau.

Și apostolul Pavel spune credincioșilor din Colose în capitolul 2,1, că ei ar fi trebuit să știe în ce luptă mare se află el pentru ei și pentru cei din Laodiceea. El era implicat în luptă ca să-i scoată de sub influența Sodomei și a asemănării cu lumea și de sub influența Șinearului, a legalismului fals de slujire a lui Dumnezeu.

Luptă din partea lui Avram, luptă din partea lui Pavel – pentru un frate care a ajuns sub astfel de puteri, deoarece el avea un fel de gândire pământesc, ca să-l scoți de acolo. Avram avea putere! El avea putere duhovnicească în părtășia cu Domnul. Avram avea o gospodărie cu oameni care erau capabili să pornească la luptă. Sunt familiile caselor noastre așa?

Avram avea acasă 318 de războinici. Aceasta era ceva! Patru împărați au năvălit în țară, și erau imperii mari, pe care împărații le aveau înapoia lor și fără îndoială ei au venit cu oștiri mari. Ei au cucerit multe popoare, așa cum este numit expres în versetele 5-7. Ei au biruit multe popoare. În afară de aceasta vedem că ei au bătut pe cei cinci împărați din Sodoma și Gomora și i-au luat captivi. Înaintea acestora vine Avram cu 318 bărbați.

Despre luptă nici nu este vorba, ci el îi bate și îi urmărește până i-a bătut și până când el a eliberat de sub puterea dușmanului pe toți locuitorii cetăților cu Lot și averile lor. Aceasta se spune acolo cu puține cuvinte. Aceasta ne lasă să vedem cine era Avram, sau mai bine spus: cum era Dumnezeu. Aceasta ne lasă să vedem, frați și surori, ce este puterea duhovnicească care se primește pe locul despărțirii de rău și în părtășie cu Dumnezeu.

Este ceva să ai o casă, în care noi suntem instruiți pentru luptă. Este aceasta așa pentru noi ca părinți? Suntem numai noi instruiți pentru luptă sau sunt și colocatarii noștri – așa cum se spune aici: slujitori ai lui, născuți în casa lui? Niciunul dintre noi nu are 318 oameni acasă, însă noi avem pe toți care s-au născut în casa noastră sau care ne-au fost încredințați, indiferent în ce mod, față de care avem răspunderea să-i pregătim pentru luptă. Așa cum Dumnezeu spune aceasta mai târziu în capitolul 18 lui Avraam, când El îi poruncește să mențină casa sa pe drumul dreptății. Avraam trebuia să ajute casei sale să meargă pe acest drum. Avraam trebuia să-i învețe, „să-i instruiască” pentru luptă. Și care a fost rezultatul? Că nu a fost nici o singură putere pe pământul acesta care putea să-l învingă pe Avraam – și nu se poate imagina o putere mai mare decât acești patru împărați și oștirile lor. Dar ele nu erau nimic pentru Avraam. Aceasta este o lecție pentru noi ca credincioși. Nici o putere din lumea

aceasta nu ne poate birui dacă pornim împotriva ei în dependență de Dumnezeu și în putere spirituală. La aceasta trebuie să ne gândim la condiții: să rămânem despărțiți de influența Sodomei, a lumii, și să rămânem despărțiți de influența Șinearului, de Babel, de serviciul divin fals, omenesc, care poartă eticheta „creștin”, dar în realitate este de la oameni, carnal. Dacă suntem cu adevărat liberi de aceste două influențe, atunci putem duce lupta spirituală în luptă. Atunci putem fi biruitori.

Așa a fost în Tiatira și în Pergam și în toate celelalte biserici din cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3. Citim totdeauna la sfârșitul celor șapte scrisori, că Domnul Isus spune acolo bisericilor: cine biruie, aceluia îi voi da ... Și cine sunt acești biruitori? Aceștia sunt deci aceia care au caracterul lui Avram? Cine sunt aceia care biruie? Citiți acasă fiecare scrisoare și atunci veți vedea că biruitorii sunt aceia care s-au ținut despărțiți de aceste influențe rele sau de slăbiciunile care erau active în biserică. Tot așa este în Adunarea sau în locul unde te găsești. Sunt greutăți și slăbiciuni în locul unde locuiești. Noi toți suntem expuși diferitelor pericole. Deci, biruitorii sunt aceia care nu cad în aceste pericole, care se țin despărțiți de influențele greșite din jurul lor. Și ce se spune acolo despre Tiatira?

Despre Tiatira se spune că femeia Izabela era la lucru. Acolo ne este prezentat marele Babel, pe care noi îl găsim prezentat mai detaliat în Apocalipsa capitolele 17 și 18 și care acolo este condamnat de Domnul. Așa se va petrece în viitor cu Babel.

Ce se spune acolo despre aceia din Tiatira care biruie? Aceștia sunt aceia care rămân liberi de influențele rele ale marelui Babilon, de slujba idolatră omenească și de influența lumii. Despre aceștia citim în cartea Apocalipsa capitolul 2, unde Domnul Isus le spune în versetul 26: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier”. Pentru noi ca credincioși aceasta va deveni realitate când vom domni împreună cu Domnul Isus asupra pământului. Însă într-un anumit sens este deja acum în sens moral adevărat, și noi vedem aceasta la Avram. Avram era un biruitor. El era despărțit de influența din Sodoma și Șinear și de aceea a primit putere de la Dumnezeu asupra națiunilor, ca în dependență de El să pornească la luptă împotriva națiunilor și să le biruie.

Biruința lui Avram

Geneza 14,16: „A adus înapoi toate bogățiile; a luat înapoi și pe fratele său Lot, cu averile lui, precum și pe femei și mulțimea.”

Vedem urmarea: „A adus înapoi toate bogățiile; a luat înapoi și pe fratele său Lot, cu averile lui, precum și pe femei și mulțimea.” Chiar și lumea profită de acest fapt, când noi pornim în lupta spirituală, ca să salvăm un frate. Apostolul Pavel spune aceasta galatenilor și ca exemplu: „Fraților, chiar dacă un om ar fi prins de vreo greșală, voi care sunteți duhovnicești să-l îndreptați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Apostolul Iacov spune la sfârșitul epistolei sale, că dacă cineva întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui aceasta are o urmare bogată în binecuvântare, când el este readus înapoi de pe drumul care duce la moarte și prin aceasta sunt iertate o mulțime de păcate.

Este o mare binecuvântare să readuci înapoi pe un frate. Avem nevoie de putere spirituală ca să rămânem despărțiți de influența lumii. Însă noi avem nevoie și de putere spirituală ca să

aducem înapoi pe un frate, care s-a rătăcit, de sub influența Sodomei și de sub influența Șinearului.

Însă atunci ni se poate întâmpla ca lui Avram. Când lumea vine ca un leu care răcnește, noi ne putem împotrivi. Noi putem birui Șinearul.

Întâlnirile lui Avram cu împărații

Geneza 14,17-20: *„După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în Valea Șave sau Valea Împăratului. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Și el l-a binecuvântat și a zis: ‚Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerului și pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!‘ Și el i-a dat zeciuială din toate.”*

S-ar putea însă ca noi să întâlnim lumea într-un cu totul alt caracter; nu ca leu care răcnește, ci ca înger al luminii. Citim aici în versetul 17: *„După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în Valea Șave sau Valea Împăratului.”* Ce intenționa împăratul Sodomei? Citim în versetul 21 că împăratul Sodomei voia să-i spună, că el voia să-i dea lui Avram avuțiile – deci prada. Aceasta era o ispită mare. Avram putea să folosească ca și Lot un argument evlavios: *„Deci, eu pot primi aceasta din mâna Domnului. Aceasta este o parte, pe care Domnul mi-o dă, și este chiar o parte a binecuvântării primită din țară.”* Și probabil Avram ar fi căzut pradă acestei ispitiri, dacă Dumnezeu nu ar fi prevăzut altceva.

Dacă acolo în versetul 17 se spune că împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare – și este foarte frumos să vedem ce se spune în acest verset -, vedem însă apoi că Dumnezeu vine între cei doi, căci Avram a avut mai întâi o întâlnire cu un alt împărat.

După ce el a bătut pe împăratul Șinearului, vin alți doi împărați la el: împăratul Sodomei și împăratul Salemului, Melhisedec.

Valea Împăratului

Și unde? În Valea Împăratului. În valea unde el a întâlnit pe împărat, într-un loc jos. La locul pe care el a ajuns; întrebarea este, nu numai dacă Avram avea putere spirituală, ca să bată un dușman, ci și dacă el avea puterea spirituală să respingă ispitele și ofertele ispititoare ale lumii. Acest loc de jos, frați și surori, trebuie descoperit de noi înșine.

Acest loc se mai întâlnește numai într-un singur alt loc în Biblie, în 2 Samuel 18, în istoria lui Absalom. Acolo se află aceeași Vale a Împăratului. Și știți voi ce a făcut acolo Absalom ca fiu al împăratului? El a construit acolo în Valea Împăratului un monument mare pentru sine. Acestea sunt cele două cazuri în care se vorbește despre Valea Împăratului.

Ne construim noi un monument, prin care noi înșine ne glorificăm, sau în modestie și smerenie avem o întâlnire cu Împăratul dreptății, cu Împăratul păcii, cu Melhisedec? Ce har că Dumnezeu trimite acest om la el, înainte ca el să aibă o discuție cu împăratul Sodomei. Ce har că Dumnezeu, când vin astfel de încercări și împăratul Sodomei ne face astfel de oferte, ne duce în părtășie cu Domnul Isus Hristos.

Cine este Melhisedec?

Căci Melhisedec, acest bărbat, care apare așa deodată și apoi dispare iarăși deodată – acest bărbat este un model despre Domnul Isus Hristos Însuși. Niciunde nu suntem pe un teren așa de sfânt, ca să afirmăm aceasta ca aici, deoarece Scriptura însăși exprimă categoric în epistola către Evrei capitolul 7, că acest bărbat, prezentat aici fără tată și fără mamă, fără genealogie, fără început al vieții și fără sfârșit, este o asemănare, un tablou despre Fiul lui Dumnezeu și este asemenea Lui. Una din imaginile cele mai ciudate ale Vechiului Testament, apărând așa deodată pe scenă și apoi dispărând.

Îl găsim mai târziu iarăși în Psalmul 110. Acest Psalm vorbește despre momentul când Domnul Isus Se așează la dreapta lui Dumnezeu ca Mesia. Ca preț al lucrării Sale El primește locul la dreapta lui Dumnezeu. După aceea vedem acolo cum El este trimis de Dumnezeu să domnească din Sion peste creație, peste pământ și peste poporul Său. Sceptrul Împărăției Sale pornește din Sion. Când vedem acolo pe Domnul Isus ca Împărat, glorificat de Dumnezeu și domnind peste poporul Său – nu numai ca Împărat, ci ca Preot-Împărat -, Dumnezeu spune despre El, că El este Preot; nu după vechea rânduială a lui Aaron, ci Preot conform acestei rânduiei, potrivit cu această regulă, potrivit cu acest model, cu modelul lui Melhisedec.

Apostolul Pavel îl include în epistola către Evrei, ca să ne arate clar în ce privință Domnul Isus Hristos este Preot, conform cărei reguli, conform cărei rânduiei – după rânduiala lui Melhisedec. Aceasta are o însemnătate mare, căci în primul rând din aceasta se vede că Domnul Isus ca Mare Preot este mai mare decât Aaron, căci Melhisedec era mai mare decât Aaron. Apostolul Pavel folosește pentru aceasta o argumentare deosebită. El spune: Melhisedec binecuvântează aici pe Avram, și cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. În coapsele lui Avram era Levi, și Levi era bunicul lui Aaron. Astfel Aaron era în coapsele lui Avram și a fost indirect binecuvântat de Melhisedec. Melhisedec era mai mare nu numai pentru că el a binecuvântat pe Avram. Vedem la Aaron că era o mare preoție slabă, în care erau nevoie de mulți mari preoți, deoarece marii preoți mureau, așa că trebuia căutat un înlocuitor.

Dar aici spune Pavel că în Melhisedec vedem un mare preot fără descendență, fără tată și fără mamă. Desigur Melhisedec a avut părinți, dar felul în care îl prezintă Scriptura, îl aduce în scenă fără descendență, fără genealogie și fără urmași, ca unul singur în această preoție, ca preot-împărat al Dumnezeului Cel Prea Înalt – acest model îl regăsim în Domnul Isus Hristos. El nu este căpetenia unui neam preoțesc în sensul că un altul va urma ca mare preot după preoția lui, căci el este mare preot în veci. El are o preoție netrecătoare, în care nu sunt urmași. Preoția va rămâne până în veșnicie.

Lucrarea adevăratului Melhisedec

Însă Domnul Isus este ca Mare Preot nu numai mai mare decât Aaron, ci apostolul Pavel ne arată clar, că El ca Mare Preot are o misiune cu totul alta decât Aaron. Este o mare deosebire între marea preoție a lui Aaron și cea a lui Melhisedec.

Care era misiunea lui Aaron? Misiunea lui Aaron era să aducă jertfe lui Dumnezeu, în mod deosebit în marea zi a împăcării. Aceasta era pur și simplu misiunea marelui preot. În al doilea rând, el intervenea pentru popor la Dumnezeu. La Melhisedec nu găsim nici pe una nici pe cealaltă. Nu găsim nici un altar, pe care Avram îl construiește aici, nici un serviciu al

jertfelor și nu găsim nici o intervenție din partea lui Melhisedec în favoarea cuiva. Ce vedem la Melhisedec? Aici găsim ce se găsește în Psalmul 110: pe preotul-împărat. Melhisedec ne îndreaptă privirea spre timpul despre care vorbește epistola către Evrei capitolul 7: Domnul Isus este Împăratul păcii – Salem înseamnă pace – și Împărat al dreptății (neprihănirii), căci Melhisedec înseamnă „împărat al dreptății (neprihănirii)”. Domnul Isus va exercita preoția lui Melhisedec când El va domni peste pământ, peste creație ca Împărat al dreptății (neprihănirii) și ca Împărat al păcii. Însă atunci nu ca să facă intervenție în favoarea cuiva și nu ca să aducă jertfe – nici Melhisedec nu face aceasta -, ci ca să binecuvânteze, ca din căile lui Dumnezeu să dea binecuvântare preoțească alor Săi și lui Avram, care aici este un model al credincioșilor fideli și în mod deosebit al lui Israel, care va birui și în viitor și apoi va fi binecuvântat de Preotul-Împărat. Găsim aceasta și în Zaharia 6,13 – și acesta este al treilea loc din Vechiul Testament la care vreau să mă refer -, unde citim despre Mesia, Vlăstarul, care va sta pe scaunul de domnie ca Împărat și în același timp ca Preot. Iosua și Zorobabel erau modele ale acestora: Iosua despre preot și Zorobabel despre împărat. Dar ei erau persoane diferite. În Mesia ele vor fi unite. El va fi Împărat și Preot, care va veni de pe căile lui Dumnezeu și va domni în pace și dreptate, ca să dea binecuvântare preoțească națiunilor și celor ce sunt ai Lui.

Adevăratul Melhisedec face lucrarea lui Aaron

Însă epistola către Evrei ne mai arată ceva. Dacă am înțeles bine, avem una din cheile cele mai importante să înțelegem epistola către Evrei: aceasta este, că Domnul Isus este într-adevăr Preot după rânduiala lui Melhisedec – El nu poate fi Preot după rânduiala lui Aaron, deoarece El nu este din seminția lui Levi; El nu S-a născut din familia preoțească a lui Aaron, și de aceea este Preot după rânduiala lui Melhisedec -, însă Domnul Isus încă nu practică preoția lui Melhisedec. Aceasta o va exercita abia după ce El va fi revenit din cer. Epistola către Evrei capitolul 2 spune că lumea viitoare va fi supusă la picioarele Lui. Și când El va reveni, toate lucrurile Îi vor fi supuse și atunci El ca Preot-Împărat va da binecuvântările lui Melhisedec celor ce sunt ai Lui, poporului Lui de aici de pe pământ. Dar acum Domnul Isus este în cer și El este deja Preot după rânduiala lui Melhisedec, însă acum face o lucrare care nu se aseamănă cu cea a lui Melhisedec, ci cu a lui Aaron. Aceasta este ceea ce deseori pune în încurcătură pe mulți credincioși. Domnul Isus este Preot după rânduiala lui Melhisedec, dar El nu exercită încă misiunea propriu-zisă a lui Melhisedec. El va face aceasta când va domni peste pământ. Lucrarea pe care El o face acum este aceea a lui Aaron.

În primul rând aceasta este, că El a adus jertfă, prin aceea că El Însuși S-a adus ca jertfă pe crucea de pe Golgota, așa cum spune Evrei 2: El a făcut lucrarea de ispășire pentru poporul Său și acum în cer El pășește ca Mare Preot între cei doi. Aceasta nu este misiunea lui Melhisedec. Aceasta este misiunea lui Aaron. Deci El exercită acum în cer misiunea lui Aaron, este însă Preot după rânduiala lui Melhisedec. Aceasta dă deseori naștere la greutăți de înțelegere.

Lucrarea propriu-zisă a adevăratului Melhisedec

Domnul va exercita misiunea lui Melhisedec abia după ce va reveni, când El – așa cum găsim aici – cu pâine și cu vin va da binecuvântările celor care vor birui; așa cum se spune în cartea Apocalipsa 15, unde puterea împăraților, care vor apărea și în timpul din urmă, va fi

biruită; marele Babilon din timpul din urmă; Tideal, împăratul națiunilor, pe care îl regăsim în viitor în împărăția romană. Toate aceste puteri vor fi prezente. Și vor fi din aceia care ca și Avram vor birui și împreună cu Mielul vor sta pe marea de sticlă și vor primi binecuvântările din mâna adevăratului Melhisedec. Aceștia vor fi credincioșii care au biruit și care împreună cu El vor cânta cântarea Mielului. Melhisedec ne arată pe Domnul Isus, care atunci va lăsa sceptrul Lui să pornească din Sion și va domni peste toată creația. Cât de frumos regăsim noi aceasta aici în cuvintele rostite cu privire la Melhisedec. Numele lui înseamnă „împăratul dreptății (neprihănirii)” și el este împărat al Salemului, aceasta înseamnă împărat al păcii și el a adus pâine și vin. Domnul Isus Se va reîntoarce aici pe pământ cu binecuvântări, ca să le dea celor care sunt ai Săi. El va pregăti o masă pentru ei cu pâine și cu vin.

Pâine și vin

Aceasta este o masă cu totul alta decât aceea pe care El o dă acum alor Săi. El pregătește și acum o masă cu pâine și cu vin la Cină. Noi avem voie să avem deja acum părtășie cu Domnul Isus. Dar când noi Îl vedem acum, Îl vedem nu ca Acela care domnește peste pământ, ci ca Acela care stă la dreapta lui Dumnezeu. Îl vedem ca Marele Preot, care îndeplinește misiunea lui Aaron și intervine acolo pentru noi. El Însuși S-a jertfit la cruce și noi avem voie să venim la altar, la Masa Domnului, cu jertfele noastre, la locul unde noi prin pâine și prin vin ne amintim de El.

Mai târziu El însuși va reveni și El Însuși va împărți pâinea și vinul, vin din pricina bucuriei din Împărăția păcii și pâine, care vorbește despre El Însuși. El va hrăni pe ai Săi cu Sine Însuși. El va spune cu adevărat, că El este Preotul lui Dumnezeu, al Celui Prea Înalt.

Dumnezeul Cel Prea Înalt

Dumnezeul Cel Prea Înalt este numele pe care Îl are Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani. Pretutindeni în Psalmi, unde se face referire la Împărăția păcii, Dumnezeu are numele: Dumnezeul Cel Prea Înalt. Acesta este numele pe care El Îl va avea când El va fi realmente vizibil ca Cel Prea Înalt, când toate puterile, care au fost împotriva Lui, vor fi nimicite și când Dumnezeu va fi peste toți. Așa cum se spune aici: „Dumnezeul Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerului și pământului”.

Dumnezeu va recâștiga practic și efectiv totul de la satan, care acum este căpetenia lumii și căpetenia veacului acesta. Atunci Dumnezeu va fi practic și Domnul cerului și al pământului și va domni în Persoana Domnului Isus Hristos. Atunci adevăratul Melhisedec va veni cu binecuvântare: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt”. Și ce minunat: este binecuvântare nu numai pentru Avram. Melhisedec preamărește pe Dumnezeu Însuși. În versetul 20 stă literalmente același cuvânt: „Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt”. (Nota red.: cuvântul ebraic poate fi tradus cu „a binecuvânta” și „a preamări”) Așa va fi în Împărăția păcii. Dumnezeu va da binecuvântare asupra pământului și asupra alor Săi și explozie de bucurie și laudă se va înălța de la oameni – dar și de la Hristos, căci El Însuși va intona în mijlocul alor Săi cântarea de laudă. „Te voi lauda în mijlocul adunării”, „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”, aceasta este primul lucru. Acesta este Melhisedec care vestește fraților Lui, poporului lui Dumnezeu, Numele Celui Prea Înalt, Cel care posedă cerul și

pământul. Dar El va preamări pe Domnul și în mijlocul lor, așa cum se spune aici: „Binecuvântat să fie Dumnezeu Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!”

Părtășia cu Melhisedec, Cel mai bun

Avram recunoaște că Melhisedec este cel bun. Aceasta rezultă din două lucruri: mai întâi, că el binecuvântează pe Avram, și în al doilea rând, că Avram îi dă zeciuială din toate. Așa vor da credincioșii atunci din tot ce le-a dat Dumnezeu, un răspuns minunat prin jertfele de laudă și mulțumire care I le vor aduce. Ce loc! Ce ocazie minunată, că noi putem să cunoaștem deja acum pe acest Melhisedec! Pentru rămășița lui Israel, care va fi mântuită, acest moment va veni abia atunci când ei vor vedea pe Domnul Isus și Îl vor recunoaște și vor simți părtășia cu El, și anume când Melhisedec va fi revenit din cer și aici pe pământ va sta pe scaunul de domnie ca Preot-Împărat și va pregăti binecuvântarea pentru poporul Său. Noi nu trebuie să așteptăm așa mult timp. Evrei 2 spune: „Totuși acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse”, adevăratului Melhisedec. Dar noi vedem pe Isus cu ochii credinței șezând la dreapta lui Dumnezeu și avem voie să avem deja acum părtășie cu El. De fiecare dată, și atunci când noi personal am biruit în viața noastră, când am păstrat părtășia cu Domnul prin despărțirea de Sodoma și Șinear, și când am adus înapoi pe un frate de pe rătăcirea căii lui, putem savura în acest mod minunat părtășia cu adevăratul Melhisedec, care ne hrănește cu Sine Însuși, care iese în întâmpinare cu pâine și vin, pentru ca noi să ne putem înviora de Persoana Sa și ca să putem rezista împotriva ispitelor lumii, când ea vine cu ofertele ei, așa cum vedem aici la împăratul din Sodoma.

Melhisedec a făcut cunoscut lui Avram că Dumnezeu este Cel Prea Înalt, care posedă cerul și pământul. Și dacă eu sunt legat *cu* Dumnezeu ca copil, care posedă totul, cum va mai dori inima mea după lucrurile lumii acesteia? Vedeți cât de important este aceasta și pentru noi, că noi cunoaștem părtășia cu adevăratul Melhisedec? Cu Acela care ne unește cu Sine Însuși? Cu pâine și vin? Care ne dă carnea Sa ca hrană și sângele Său ca băutură? Nu numai ca să primim viața veșnică, așa cum ne spune Ioan 6, ci și ca să fim întăriți în viața veșnică și să ne amintim de fiecare dată că Dumnezeu nostru posedă toate lucrurile și că toate lucrurile sunt în El, în mâna Sa. Cum va putea inima noastră să dorească după ceea ce ar putea să ne ofere împăratul Sodomei? Domnul să ne dea har în viața noastră ca El să ne aducă mai întâi în legătură cu Împăratul Salemului, înainte ca noi să întâmpinăm pe împăratul Sodomei.

Nici o răsplată din Sodoma

Geneza 14,21-23: *„Împăratul Sodomei a zis lui Avram: ‚Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine.’ Avram a spus împăratului Sodomei: ‚Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeu Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerului și al pământului, și jur că nu voi lua nimic din ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: ‚Am îmbogățit pe Avram ...’.*

Împăratul Sodomei nu s-a schimbat încă niciodată, atunci nu și în timpul nostru nu! Împăratul Sodomei este căpetenia lumii acesteia, căpetenia terenului pe care se află păcătoșii răi, răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu și unde a ajuns Lot. Împăratul din Sodoma spune încă: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine.” Dacă Avram ar fi acceptat aceasta, atunci împăratul din Sodoma ar fi avut deodată câștig dublu. Dușmanul, căpetenia lumii acesteia

spune încă: „Dă-mi sufletele.” El vrea să aibă sufletele pentru sine, ca să-și exercite influența sa. El încearcă să câștige cu bogățiile lumii acesteia pe credincioșii adevărați. În felul acesta are două feluri de succese: în primul rând primește autoritate asupra sufletelor. Satan vrea totdeauna să consolideze autoritatea sa, pe care el o are asupra oamenilor lumii acesteia și care îi aparțin, și pe de altă parte încearcă să câștige influență în viața noastră ca credincioși, prin aceea că el vrea să ne dea bogățiile lumii acesteia.

Nu suntem noi sensibili, să ne obligăm față de lume, acceptând astfel de oferte? Cât de mulți credincioși nu au fost paralizați în viața lor spirituală, deoarece ei au obligații față de lume? Ei sunt datori față de lume în anumite privințe, din care ei nu pot ieși afară. Prin aceasta au fost blocați și nu au înțeles de ce Avram a spus, ca nimeni să nu poată spune despre el: „(Eu) am îmbogățit pe Avram”. Avram a înțeles care erau gândurile ascunse ale împăratului Sodomei. El voia să aibă o influență morală asupra lui Avram și să spună: „(Eu) am îmbogățit pe Avram”. Dar Avram a făcut cunoștință cu Dumnezeu Cel Prea Înalt și el însuși spune: „Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerului și al pământului”. Aceasta cuprindea tot ce împăratul Sodomei putea să-i ofere și mai mult decât atât și cerul, asupra căruia împăratul Sodomei nu avea nici o putere de decizie. Toate aceste lucruri sunt în mâna lui Dumnezeu, Cel Prea Înalt. Eu am făcut un legământ cu acest Dumnezeu, ca să zicem așa eu mi-am ridicat mâna spre acest Dumnezeu, ca să fac un jurământ. Eu mi-am ridicat mâna și m-am legat printr-un jurământ solemn să aparțin numai acestui Dumnezeu și să mă încred numai în acest Dumnezeu și să primesc binecuvântările numai din mâna acestui Dumnezeu.

Dacă noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Acela în ale cărui mâni sunt toate lucrurile, atunci nu este necesar, frați și surori, să luăm ceva din mâna împăratului Sodomei, nici un fir de ață și nici o curea de încălțăminte. Aproape că nu este de imaginat ceva mai neînsemnat decât ce noi am putea primi din mâna împăratului Sodomei. Dar se creează obligații, dacă îți întinzi mâna după ofertele ispititoare ale lumii acesteia. Atunci vei fi dator față de lume și nu ești liber să iei numai din mâna Domnului tot ce El vrea să îți dea. Aceasta este ce a ales Avram. El nu voia să ia nimic, pentru ca nimeni să nu poată spune: „(Eu) am îmbogățit pe Avram”.

Aliaților lui Avram li se cuvine prada

Geneza 1,24: *„afară de ce au mâncat tinerii și partea oamenilor care au mers cu mine, Aner, Eșcol și Mamre: ei să-și ia partea lor.”*

El permite partea numai aliaților săi. Dacă noi ca credincioși avem o anumită putere spirituală să respingem aceste lucruri și să fim dependenți numai de Domnul ... Eu nu vreau ca noi să nu facem nici o lucrare și în acest sens să nu fim dependenți, căci noi suntem dependenți de Domnul și în lucrarea noastră. Și în legăturile noastre obișnuite, în tot ce facem, suntem, dacă este în ordine, dependenți de Domnul.

Dar dacă noi înșine avem o capacitate de diferențiere spirituală, aceasta nu o putem cere de la frații noștri! Avram nu putea spune: nici aliatului meu tu nu ai voie să-i dai. El spune despre aliații lui, ca ei să-și ia partea, deoarece ei au drept la aceasta. Acesta este un principiu frumos. Ce m-a învățat Domnul pe mine, nu pot cere de la un altul, deoarece Domnul nu i-a dat lumină în privința aceasta.

Era un drept asupra prăzii. Era un obicei comun, ca atunci când oamenii erau salvați din mâna dușmanului, prada să le aparțină lor. Avram recunoaște acest drept pentru alții! Ei înșiși

ar trebui să se folosească de puterea spirituală pentru a renunța să se folosească de acest drept. El a recunoscut acest drept al lor, însă cunoștea și pe Dumnezeu cel Prea Înalt și nu voia să se folosească pentru sine de acest drept. El a renunțat la el.

Putere rezultată din părtășia cu Melhisedec

Aceasta nu a fost ușor pentru Avram. Vom vedea – dacă Domnul va voi – data viitoare, că Domnul vine noaptea la el, așa cum găsim la începutul capitolului 15. Acolo Dumnezeu îi spune: „Nu te teme, Avram.” Dumnezeu nu spune aceasta fără rost. Noi nu putem privi în inima cuiva. Noi vedem numai latura exterioară și admirăm pe Avram și spunem despre el: Ce bărbat al lui Dumnezeu, care putea să renunțe așa de ușor la lucruri și să le dea la o parte. Dar aceasta nu era chiar așa de ușor! Când trebuie să aștepți așa de mult timp după făgăduința lui Dumnezeu ... Când trebuie să aștepți așa de mult, ca Dumnezeu să-ți dea ceva, pe care El ți l-a promis, cât de ușor spunem noi atunci: primesc această ocazie din mâna lui Dumnezeu, ca să obțin ceva din moștenire?

Ca și Iacov. Iacov știa ce i-a făgăduit Dumnezeu. El s-a încrezut în aceasta, însă el însuși a devenit activ, prin aceea că a căpătat în mod necinstit dreptul de întâi născut de la Esau și a subtilizat binecuvântarea de la tatăl lui, Isaac. În felul acesta noi putem ajuta pe Dumnezeu, noi înșine conlucrând. Este foarte greu să putem spune cu adevărat ca Avram, că vrem să primim numai din mâna lui Dumnezeu. Ne putem imagina că un credincios ajunge în grele încercări, dacă el vrea să fie așa de total dependent de Dumnezeu. Nu este apoi minunat, când Dumnezeu vine la tine și-ți spune: „Nu te teme, Avram! Am văzut inima ta, nu te teme, Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea nespus de mare”. Acesta este același Dumnezeu, pe care noi Îl avem dintotdeauna. Același Dumnezeu ne spune: „Știu ce este în inima ta. Știu că îți este greu să ocupi același loc ca Avram, că îți este greu să te ți despărțit de lume și să primești numai din mâna Mea, ce Eu vreau să-ți dau. Știu că îți este greu și că tu ești înclinat ca și Lot să descoperi mâna Domnului în ceea ce din punctul tău de vedere pare să fie ca o grădină a Domnului. Știu, Avram, cât de greu este pentru tine să refuzi și să primești numai din mâna Mea. Dar nu te teme, Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea nespus de mare.”

Ce binecuvântare, să cunoști pe acest Domn! Ce binecuvântare, să cunoști pe acest Melhisedec! Noi nu trebuie să așteptăm să-L întâmpinăm, așa cum rămășița din Israel va trebui să aștepte până când El va reveni. Noi Îl cunoaștem deja acum ca Acela care mijlocește la Dumnezeu pentru noi ca adevăratul Aaron, care poate interveni în toate greutățile și încercările noastre și care ne cunoaște inimile și ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu.

Ce binecuvântare să cunoaștem pe acest Melhisedec, să savurăm această părtășie cu El, când El vine la noi să ne învioreze cu pâine și cu vin, da, cu Sine Însuși!

(N. tr.: Acest articol este o predică ținută cu mulți ani în urmă.)